

ת"פ 42555/05/15 - מדינת ישראל, משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נגד רפאל בן עמי - הובא באמצעות שב"ס

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 42555-05-15 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' בן עמי(אסיר)
בפני כבוד השופט הישום אבו שחאדה

בעניין: מדינת ישראל
משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה על
- ידי עוה"ד איריס מוריץ

נגד
רפאל בן עמי - הובא באמצעות שב"ס על -
ידי עוה"ד גדי ציון

ה כ ר ע ת ד ין

כתב האישום

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום אשר מייחס לו את ביצוען של העבירות הבאות: איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: **חוק העונשין**) והחזקת סכין למטרה לא כשרה לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין.

2. על פי עובדות כתב האישום, ביום 18.5.15, בשעה 02:43 או בסמוך לכך, הגיע הנאשם לבניין ברחוב שבתחומי העיר לוד (להלן: **הבניין** או **הדירה**, לפי העניין) אשר בה מתגוררות רחל עזיזה ובתה דניאל עזיזה (להלן: **רחל ו-דניאל**, לפי העניין). הנאשם דפק על דלת הדירה ודרש שיושבי הדירה יצאו ממנה מכיוון שזהו ביתו. משסורבה דרישתו של הנאשם ע"י דניאל, ניתק הנאשם את החוטים של לוח החשמל ויצא מהבניין. הנאשם המשיך לצעוק לעבר רחל ודניאל שישרוף את ביתן ושעומדות לרשותן 5 דקות לפנותו. בהמשך, הנאשם החזיק מחוץ לבניין, בכיס מכנסיו, בלהב סכין ואמר לשוטר שהגיע למקום, יוסף פרדה (להלן: **יוסף**) שאם רחל ודניאל לא יעזבו את הדירה, יחזור לשם ויטפל בהן בעצמו. בנוסף, הנאשם הוסיף ואמר ליוסף "כדאי לך לעצור אותי".

3. הנאשם כפר בכתב האישום ונשמעו הראיות. את הדיון בשאלת אשמו של הנאשם אפצל לשניים: תחילה אדון בתשתית הראייתית הנוגעת לעבירת האיומים ולאחר מכן אדון בתשתית הראייתית הנוגעת

עמוד 1

לעבירה של החזקת סכין שלא כדין.

עבירת האיומים

4. התשתית הראייתית לעבירת האיומים מבוססת על עדותם של ארבעה עדים, כאשר כל אחת מהעדויות תומכת ברעותה. להלן תמצית העדויות:

א. עדותה של רחל - רחל העידה שבשעת לילה מאוחרת הנאשם הגיע לדירתה ודפק על דלת הדירה. רחל הבהירה שהכירה את הנאשם מהעבר הרחוק מאחר ולמדו יחד באותה כיתה בבית הספר היסודי. הנאשם החל לצעוק שהדירה שבה היא מתגוררת שייכת לו ואף שמעה אותו אומר שבכוונתו לשרוף לה את הדירה ולפגוע בילדיה היה ולא תפנה את הדירה. לטענתה, היא פתחה את דלת הדירה וזיהתה את הנאשם וניסתה להבהיר לו שהדירה שבה הוא התגורר בעבר נמצאת בבניין הסמוך ולא באותו בניין, אך הנאשם המשיך בשלו והמשיך באיומיו שבכוונתו לשרוף את הדירה. לאחר שפתחה את דלת הדירה, הבחינה שחוטי החשמל של המפסק החשמלי שממוקם בארון מחוץ לדירה, מנותקים (פרוט' עמ' 5 ש' 19 - 31, עמ' 6 ש' 1 - 9, ש' 22 - 27, עמ' 7 ש' 6 - 26, עמ' 11 ש' 1 - 3, עמ' 12 ש' 1 - 5).

ב. עדותה של דניאל - דניאל העידה שביום 18.5.15 בשעה 02:40 הנאשם הלם בדלת הדירה תוך שהוא צועק שעליהם לפנות את הדירה ששייכת לו. הנאשם צעק וקילל ואף חזר ספר פעמים על כך שבכוונתו לשרוף את הדירה והיה ודניאל ורחל לא יפנו את הדירה. בנוסף, דניאל התקשרה לשכנה שגרה באותו בניין בשם שמחה תורג'מן (להלן: **שמחה**) וביקשה ממנה שתדליק מדירתה את האור שבחדר המדרגות מאחר ומהדירה שבה התגוררה דניאל, לא ניתן היה לעשות זאת. לטענת דניאל, שמחה נענתה לבקשתה ומשנדלק האור, דניאל צפתה בנאשם דרך העינית של דלת הדירה וראתה אותו מנתק את חוטי החשמל מתוך המפסק החשמלי שבארון שמחוץ לדירה. בהמשך, לטענת דניאל, רחל פתחה את הדלת ופנתה לנאשם וניסתה להסביר לו שזו לא דירתו, אך הנאשם המשיך לצעוק, לקלל ולאיים. דניאל התקשרה למשטרה שהגיעה בהמשך (ראו פרוט' עמ' 14 ש' 11 - 30, עמ' 15 ש' 1 - 4, 19 - 24, 29 - 31, עמ' 16 ש' 1 - 6, 27 - 31, עמ' 17 ש' 4 - 5, עמ' 18 ש' 1 - 10, ש' 18 - 30).

ג. עדותה של שמחה - שמחה העידה שביום 18.5.15 בשעה 16:15 לערך, רחל ביקשה ממנה שתשגיח עבורה על שני נכדיה הקטנים בתוך דירתה של רחל. הנאשם הגיע לדירה ומסר לאחד הילדים פתק שבו רשם "רפאל בן עמי. 077-3221485. זה בית שלי ולא של שלום עיזזה. אני מחקה לא היום. תודה" (כך במקור) (להלן: **הפתק**). שמחה טענה שמסרה את הפתק לידי רחל (פרוט' עמ' 27 ש' 8 - 31). יש לציין שאותו פתק הוגש לתיק בית המשפט (ת/5). בהמשך, בשעת לילה מאוחרת לאחר חצות, רחל התקשרה אליה לטלפון הנייד וביקשה ממנה להדליק מתוך דירתה את האור שבחדר המדרגות. לאחר שהדליקה את האור, שמחה צפתה במתרחש

מחוץ לדירתה מהעניית של הדלת וראתה את הנאשם תולש את חוטי החשמל שבתוך ארון החשמל (פרוט' עמ' 28 ש' 10 - 23, עמ' 29 ש' 1 - 10).

ד. עדותיו של יוסף - דו"ח הפעולה של יוסף הוגש לתיק בית המשפט (ת/3) והוא נחקר בחקירה נגדית. על פי דו"ח הפעולה, יוסף הגיע לבניין שבו שוכנת הדירה ומצא את הנאשם יושב על המדרגה שמחוץ לבניין. הנאשם אמר לו שהדיירים של הדירה לקחו לו את ביתו ושיש לעצור אותם. בהמשך, הגיעו רחל ודניאל ומסרו שזו לא הפעם הראשונה שהנאשם מגיע ודופק על דלת דירתם. לטענת יוסף, הנאשם חזר מספר פעמים על הטענה שהדירה שייכת לו ואף רשומה על שמו בלשכת רישום מקרקעין (הטאבו). בנוסף, הנאשם אמר ליוסף שאם רחל ודניאל לא יעזבו את הדירה הוא יחזור לשם **ויטפל בה בעצמו**. בנוסף, הנאשם הוסיף **"כדאי לך לעצור אותי"**.

5. הנאשם טען שהדירה בבעלותו ואף רשומה על שמו בלשכת רישום מקרקעין ונגזלה ממנו ע"י אדם בשם שלום עזיזה, הגרוש של רחל. בנוסף, הנאשם אישר שיום לפני, בשעות אחר הצהריים, הגיע לדירה והשאיר את הפתק (ת/5). בנוסף, הנאשם אישר שניתק את החשמל של הדירה מארון החשמל ע"י "הוצאת החוטים מבית המנורה", כלשונו (פרוט' מיום 14.10.15, עמ' 1 - 3, ראו גם עדותו בעמ' 4, 5 ו-6). יש לציין שהכחשתו של הנאשם לכך שהשמייע דברי איום כפי דניאל ורחל, הותירה רושם בלתי מהימן וזאת מכל הנימוקים שלהלן:

א. הנאשם לא הציג כל מסמך שהינו אכן הבעלים של הדירה. אם לא די בכך, בא כוחו אף ציין שערך בדיקה בלשכת רישום מקרקעין ולפי בדיקה זו התברר שהנאשם אינו הבעלים של הדירה (פרוט' מיום 14.10.15, עמ' 9).

ב. הנאשם אישר את עיקרי הדברים שנמסרו על ידי רחל, דניאל ושמחה, קרי: שהשאיר את הפתק, שהגיע לדירה בשעת לילה מאוחרת, שניתק את החשמל, שאמר להן שזו דירתו. יוצא מכך, שהנאשם מכחיש רק את עצם האיום שבכוונתו לשרוף את הדירה. עדותו הכוללת של הנאשם לגבי עיקרי הדברים שנאמרו יל ידי שלושת העדות האמורות, רק מחזקת את אמינותן, לרבות את עדותן שהנאשם אכן איים על רחל ודניאל.

6. הדברים שהנאשם השמייע בפני דניאל ורחל שבכוונתו לשרוף את ביתן, הם דברי איום לכל דבר ועניין. בנוסף, הדברים שהנאשם השמייע בפני יוסף שבמידה ורחל ודניאל לא יפנו את הדירה, אזי יטפל בהן בעצמו, גם הם מקיימים את עבירת האיומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, וזאת בשל השמעת דברי איום שמופנים כלפי צד ג' בפני איש מרות, הוא השוטר יוסף, וזאת כפי שנפסק בפסק הדין בעניין רע"פ 2038/04 לם נ' מדינת ישראל פ"ד ס(4) 95.

7. לאור כל האמור לעיל, הנני מרשיע את הנאשם בביצוע עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

העבירה של החזקת סכין שלא כדין

8. התשתית הראייתית לגבי העבירה של החזקת סכין שלא כדין, מבוססת בעיקרה על עדותו של יוסף, אשר לטענתו בעת ששוחח עם הנאשם מתחת לבניין, ביקש לדעת מה הוא מחזיק בתוך כיסיו והנאשם הוציא להב של סכין שאותה העביר לטענתו לידי השוטר ירון כהן בתחנת לוד (ראו דו"ח הפעולה ת/3 וכן עדותו של יוסף בבימ"ש בפרוט' עמ' 20 ש' 26 - 31, עמ' 22 ש' 7 - 19, עמ' 23 ש' 1 - 25, עמ' 25 ש' 6 - 27, עמ' 26 ש' 11 - 19). יש לציין שהתמונה של הלהב הוגשה וסומנה כ-ת/4, כאשר על התמונה נרשם "צולם ע"י ירון כהן 19.5.15", בעוד שהשוטר ירון כהן לא היה עד במשפט וגם לא היה מזכר מטעמו או מטעם כל גורם אחר בתחנה בדבר תפיסת הלהב או סימונה בדרך כלשהי כמוצג עם מספר סידורי לצורך מעקב.

9. בא כוח הנאשם העלה שתי טענות מרכזיות כנגד התשתית הראייתית שתוארה לעיל: **ראשית**, במהלך החקירה הנגדית של יוסף העלה שאלות שמשמעותן היא שהחיפוש נערך שלא כדין ולכן עצם התפיסה של הסכין היתה שלא כדין; **שנית**, בהעדר הקפדה מטעם המשטרה על שרשרת מוצג, לא ניתן להוכיח שהלהב שצולמה (ת/4) היא אכן "החפץ" שנתפס על גופו של הנאשם, ככל שאכן נתפס חפץ כזה.

10. לגבי הטענה הראשונה שהחיפוש שבמהלכו נתפסה הסכין נעשה שלא כדין, הרי שדינה להידחות. הלכה פסוקה היא שבעת שמתבצע חיפוש ע"י שוטר על גופו של חשוד, ללא צו שיפוטי, יש להוכיח קיומו של "חשד סביר", או "יסוד להניח" כי החשוד מעורב בביצוע עבירה. באם קיימות הנסיבות שמכוחן קם החשד, אזי ניתן לערוך חיפוש ללא צו שיפוטי, ואין גם צורך בקבלת הסכמתו של החשוד לביצוע החיפוש (רע"פ 10141/09 **בן חיים נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (6.3.12), פסקאות 16, 25 - 27; רע"פ 2178/12 **סקייריס נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (18.7.12). הווה אומר, אם קם חשד סביר לביצועה של עבירה, אזי אין צורך "בהסכמה מדעת" מטעם החשוד לביצוע החיפוש. במקרה שבפני, יוסף הגיע לבניין לאחר שדניאל התקשרה למשטרה והודיעה שהנאשם מאיים שישרוף את הדירה ומבקש לפנות מהדירה בשעת לילה מאוחרת. מדובר בבסיס איתן לקיומו של חשד סביר שמצדיק עריכת חיפוש על גופו של הנאשם, אף ללא הסכמתו, בין מדעת ובין שלא מדעת, על אף שבפועל הנאשם הוציא את הסכין על פי דרישה ולא נערך חיפוש גופני ממש על ידי יוסף.

11. לגבי טענתו של הנאשם שיש לזכותו מהעבירה של החזקת סכין שלא כדין בשל פגמים בשרשרת מוצג, טענה זו יש בה ממש. ב-ע"פ 987/02 **מדינת ישראל נ' זביידה** [פורסם בנבו] (10.5.04) כבוד השופטת בייניש (כתוארה דאז) ציינה שרישום מפורט המתעד את הליך תפיסת המוצגים, סימונם באופן שיאפשר את זיהויים וכן רישום מסודר המתעד את הובלת המוצגים לאחסון, הם כולם חיוניים לשם הוכחת תקינות החקירה ועל מנת לתת לנאשם אפשרות להתגונן כיאות מפני האישומים כנגדו. כמו כן, ציינה שפגמים חמורים בנוגע להוכחת התפיסה של המוצגים, זיהויים והובלתם, עלולים לפגוע בזכותו של

הנאשם להליך הוגן. בנוסף, ציינה שפגמים מעין אלה, עלולים להוביל לזיכוי הנאשם על מנת שלא יגרם עיוות דין (פסקה 23 לפסק הדין).

12. לפיכך, המבחן המנחה לצורך קביעה אם אי הקפדה על שרשרת מוצג, מבחינת רישום ותייעוד ראוי ואופן האחסון, יש בה בכדי להוביל לזיכוי, הוא "**מבחן הוגנות ההליך**". הווה אומר, יש לבחון האם נפגעה הגנתו של הנאשם כך שאין ביכולתו להתגונן כנגד המוצג שנטען שנתפס ומיוחסת לו החזקתו. ככל שבית המשפט יתרשם שנפגעה הגנתו של הנאשם בשל העדר התייעוד הראוי, אזי יטה לזכותו מהעבירה בדבר החזקתו של אותו מוצג. על אותו משקל, ככל שבית המשפט יתרשם שלא נפגעה הגנתו של הנאשם בשל העדר הקפדה על שרשרת מוצג, אזי הנאשם לא יזוכה אלא יורשע בדין. במילים אחרות, יש לבחון כל מקרה לגופו ועל פי נסיבותיו.

13. במקרה שבפני, יוסף רשם דו"ח פעולה בסמוך לאירוע שבו עיכב את הנאשם וציין במפורש שנתפסה סכין ברשותו של החשוד. דא עקא, לא ניתן להתעלם מכל הנתונים שלהלן:

א. בדו"ח הפעולה של יוסף נרשם שהוא אישית צילם את הסכין ומסר את הצילום לשוטרי בשם "פורמן". לעומת זאת, על הצילום של הסכין (ת/4) נרשם שמי שצילם את הסכין היה השוטרי "ירון כהן".

ב. שני השוטרים "ירון כהן" ו- "פורמן" לא היו עדים במשפט, ולכן אין כל עדות מטעמם לגבי העניינים הבאים: **ראשית**, לעניין עצם קבלת הסכין עצמה מידי יוסף; **שנית**, לעניין עצם קבלת הצילום של הסכין מיוסף; **שלישית**, לעניין ביצוע צילום של הסכין על ידי מי מהם.

ג. יוסף לא רשם בדו"ח הפעולה שמסר את הסכין פיזית לגורם כלשהו בתחנת לוד. בדו"ח הפעולה נרשם שרק מסר את הצילום של הסכין. לפיכך, לא ניתן להניח, לרעת הנאשם, שמבחינה עובדתית הסכין אכן נמסרה לגורם כלשהו בתחנה לאחר תפיסתה. על אותו משקל, אין גם מזכר מי קיבל את סכין לידיו מיוסף, ככל שגורם כלשהו בתחנה אכן קיבל לידיו את הסכין.

ד. ככל שהסכין שנתפסה על ידי יוסף אכן נמסרה לגורם כלשהו בתחנה (דבר שבכל מקרה לא הוכח) אין תיעוד בתיק היכן הוחזקה הסכין בתחנה והאם נשמרה בתיק החקירה או במקום אחר.

ה. בתחנת לוד לא בוצע כל רישום של הסכין כמוצג עם מספר סידורי, כדי שניתן יהיה לעקוב בדיעבד אחר שרשרת התפיסה, וזאת על מנת להיות בטוחים שהסכין שצולמה (ת/4) היא בהכרח "החפץ שנחזה להיות סכין" שנתפס על ידי יוסף במועד האירוע נשוא כתב האישום.

14. בנסיבות אלה, הנני קובע שהפגמים בשרשרת התפיסה של הסכין יש בהם בכדי לפגוע בהוגנות ההליך, קרי ביכולתו של הנאשם להתגונן כנגד הטענות שלהלן שהועלו כנגדו:

א. הטענה של יוסף שנתפס בחזקתו של הנאשם "חפץ" שנחזה להיות "סכין", כאשר הנאשם טוען שלא נתפס בחזקתו דבר;

ב. הטענה שה-"חפץ" שנתפס הוא אכן ה-"סכין" שצולמה ולא "חפץ" אחר שאינו עונה על הגדרת "סכין" לפי העבירה של החזקת סכין למטרה לא כשרה.

סוף דבר

15. לאור כל האמור לעיל, הנני קובע כדלקמן:

א. הנני מרשיע את הנאשם בביצוע עבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

ב. הנני מזכה את הנאשם מביצוע עבירה של החזקת סכין למטרה לא כשרה לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין.

ניתנה היום, כ"א חשוון תשע"ו, 03 נובמבר 2015, במעמד הצדדים